

relsen af skatterne og dermed størrelsen af den ønskede velfærd er et valg, som hvert enkelt land har foretaget igennem en lang årrække og fortsat vil foretage.

Som det også fremgik af min besvarelse af F 15 om grænsehandel, vil der i de kommende år blive behov for at foretage ændringer i afgiften på grænsehandelfølsomme varer som følge af afskaffelsen af 24-timers-reglen. Det kan ikke afvises, at den stigende internationalisering vil skabe behov for yderligere tilpasninger af vores skattestruktur fremover, men behovet, er jeg overbevist om, vil ikke blive større, end at vi kan håndtere det på fornuftig vis.

At vi ændrer skattestrukturen som følge af udviklingen i bl.a. udlandet, er som nævnt ikke noget nyt fænomen. Vi har inden for de seneste 10-15 år reduceret såvel selskabsskatten som den personlige indkomstskat ved omlægning af skattestrukturen. Væsentlige nedsættelser af afgifter på grænsehandelfølsomme varer er også gennemført.

Med skattereformerne i 1987, 1993 og 1998 har vi foretaget omlægninger af den danske skattestruktur for op imod 100 mia. kr. Lægger vi dertil de øvrige skatte- og afgiftsændringer i den samme periode, når vi et beløb på over 100 mia. kr. i ændringer og omlægninger, og resultatet er blevet et bedre, mere neutralt og mere sammenhængende skatte- og afgiftssystem med en bedre fordelingspolitik som et væsentligt resultat.

De udfordringer, som skattepolitikken står over for i de kommende år, vil beløbsmæssigt være af en betydelig mindre størrelsesorden. Der vil blive behov for yderligere tiltag, men det er ikke en ny, ukendt udfordring, vi står over for. Vi vil og vi kan sikre de nødvendige tilpasninger uden at sætte andre vigtige hensyn over styr.

Det er svært på nuværende tidspunkt at vurdere omfanget af de fremtidige behov for tilpasninger af skatter og afgifter, når vi ser 10-20 år ud i fremtiden. Derimod er jeg overbevist om, at opgaven er begrænset og overkommelig i de nærmestkomende år.

Internationaliseringen vil ikke i sig selv nødvendiggøre mere dramatiske eller større nedsættelser af skattetrykket og dermed udgiftstrykket end det, vi selv måtte ønske. Skal velfærden sikres, tror jeg derimod ikke på, at det er klogt at love store skattelettelser.

Uanset hvor småt eller stort behovet for tilpasning af skattepolitikken bliver fremover, er

det vigtigt ikke at afskrive muligheden for at foretage de ændringer, der må blive nødvendige.

Internationaliseringen stiller således ikke krav til ændringer i den danske velfærdsmodel, men nok til sammensætningen af finansieringen. Med en god og sammenhængende politik kan de nødvendige omlægninger gennemføres, uden at det behøver at efterlade et ringere skatte- og afgiftssystem, og uden at det behøver at gå ud over fordelingspolitikken.

En selvvalgt politik, hvorefter ingen skat må forhøjes, ingen ny afgift indføres og intet skattegrundlag udvides uanset omstændighederne, vil derimod få katastrofale konsekvenser, da det vil forhindre nødvendige omlægninger, hvor man bytter en skat eller afgift ud med en anden for i egen interesse at forholde sig offensivt til de forandringer, der sker hos os selv og i verden omkring os.

Her taler vi altså om omlægninger, ikke om at øge det samlede skattetryk, hvilket da heller ikke er sket siden regeringsskiftet i 1993. De fleste år har skattetrykket rent faktisk ligget under det, vi overtog fra KV-regeringen i 1993.

Lad mig tage et konkret eksempel på omlægninger, nemlig dieselaftgiften:

Frem til begyndelsen af 1990'erne var der ikke afgift på erhvervenes dieselforbrug i Danmark. Til gengæld betalte vognmændene meget høje vægtafgifter m.v. I forbindelse med det indre marked blev der indført minimumsafgifter i EU, herunder på dieselolie.

Hvis man havde den politik, at ingen ny afgift måtte indføres, og ingen sats måtte hæves, ja, så skulle Danmark have nedlagt veto mod EU's forslag om en minimumsafgift på dieselolie. Nu blev minimumsafgiften vedtaget i EU, også efter den daværende borgerlige regerings ønske. Provenuet blev bl.a. brugt til at nedsætte afgifterne på en række grænsehandelfølsomme varer.

Hvis man havde fulgt en selvvalgt politik med, at ingen ny skat måtte indføres, hvad havde da været konsekvensen ved åbningen af det indre marked? Ja, man ville ikke have haft midler til at nedsætte afgifterne på øl og vin, og grænsehandelen med disse varer ville med dobbelt så høje afgifter som i dag have eksploderet.

Vi kan fortsætte:

I midten af 1990'erne indførte Tyskland en motorvejsafgift, der diskriminerede danske vognmænd, medens provenuet blev brugt til